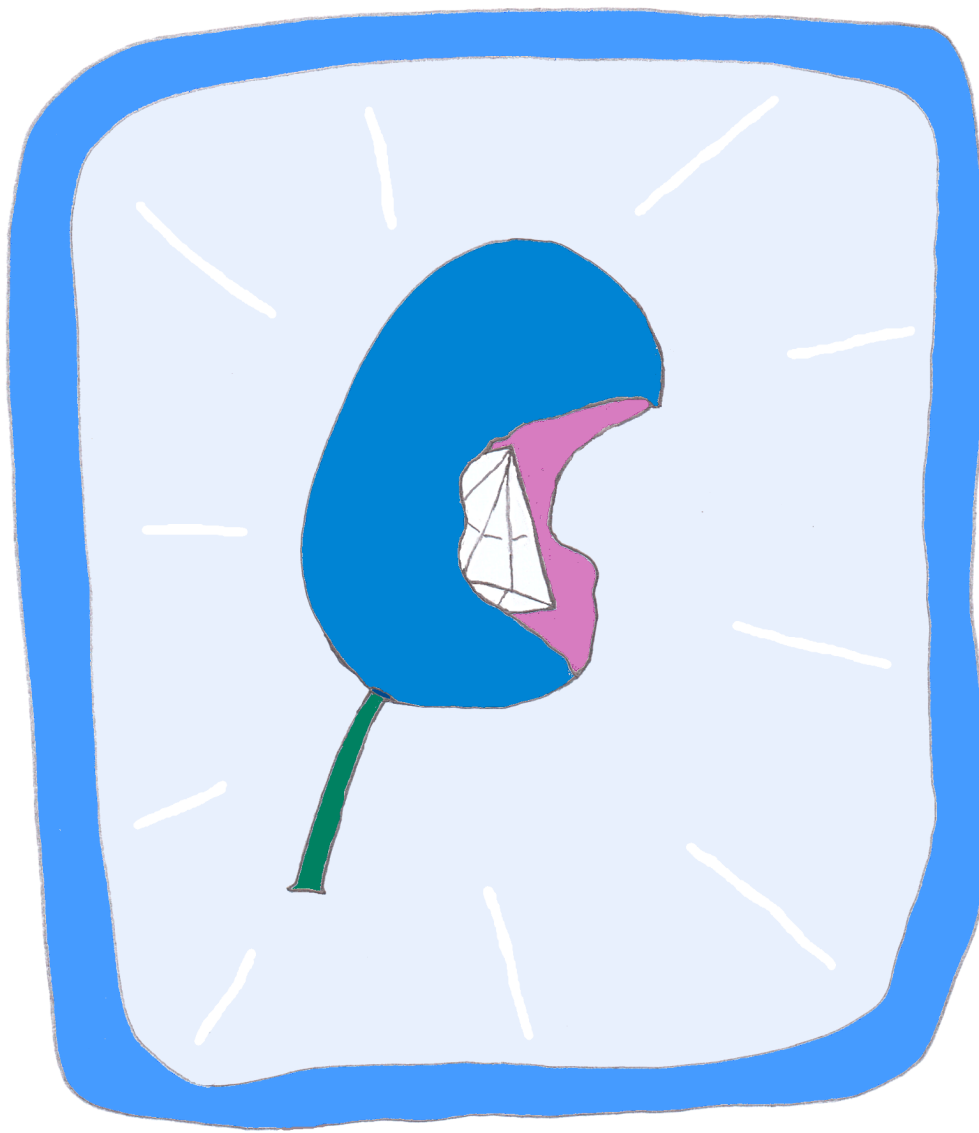
Sininen luumu

Tuomas Väätäinen
Soili Tuovinen

Sininen luumu

Sininen luumu

Soili Tuovinen

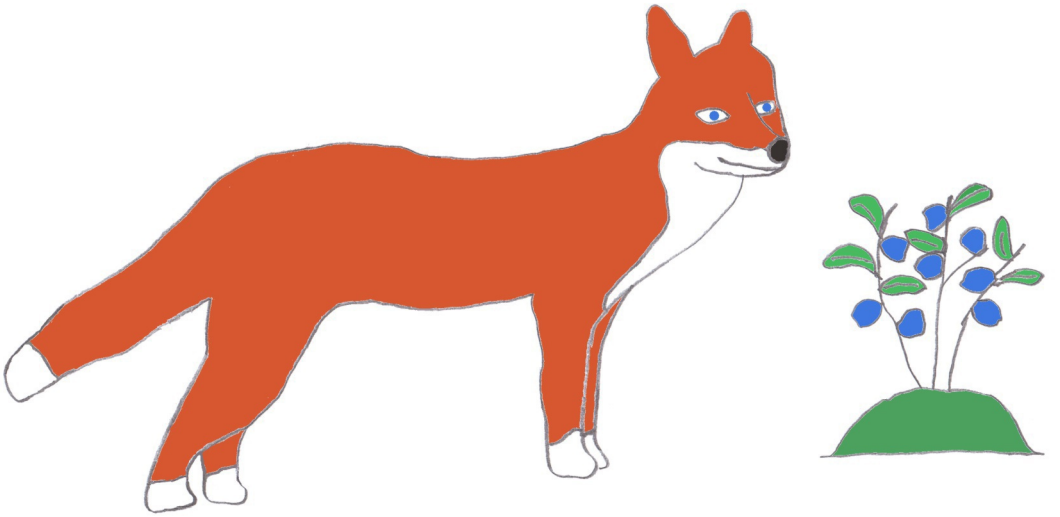
Tuomas Väätäinen

Teksti © Tuomas Väätäinen, 2022
Kuvat © Soili Tuovinen ja Tuomas Väätäinen, 2022
(Kirjan ensimmäinen painos on ilmestynyt 2016)

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-6750-4

Sisällysluettelo

1. Mustikkakettu
2. Liito-orava ja pähkinä
3. Jänis ja porkkanatoive
4. Metsäkauris ja herkullinen naurisateria
5. Oma mansikkapelto
6. Vattumadon iloinen päivä
7. Arvokas luumunkivi
8. Fasaanit herneiden parissa
9. Karhu ja lakkasuo
10. Kirsikkapuun arvoitus
11. Riekon puolukkatuokio
12. Tilhiparvi pihlajapuussa

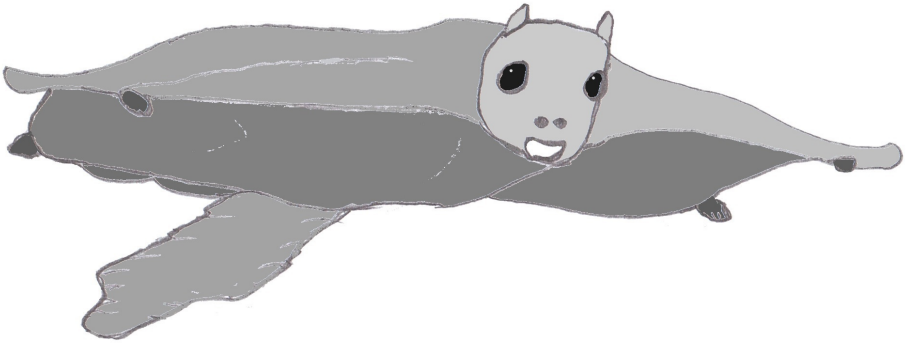
Mustikkakettu

Olipa kerran kettu, joka tykkäsi mustikoista. Kettu asusteli turvallisessa kotimetsässään ja päivät kuluivat usein huolettomana metsissä vaellellen. Ketun lempipuuhaa oli hyvien mustikkaseutujen etsiminen, sillä niissä ketulla riitti paljon maiskuteltavaa. Ketulla oli pieni suippo suu ja sillä mustikoiden massuttaminen marjamättäiltä onnistui hyvin. Kettu mutustelikin aina paljon mustikoita kerrallaan, ne olivat sille suurta herkkua.

Eräänä päivänä kettu oli taas lähtenyt liikkeelle ja käveli toiveikkaana kohti erästä kotimetsänsä parhaista mustikkaseuduista ja ketun rupesi jo kovasti tekemään mieli mustikkaa. Vielä piti kuitenkin kävellä jonkin matkaa, mutta viimein mustikkaseutu alkoi häämöttämään ja kettu tassutteli mustikkakankaalle.

Kettu katseli ympärilleen ja meinasi pakahtua onnesta, sillä mustikat olivat isoja ja kauniin sinisiä. Kettu ei turhia aikaillut, vaan rupesi napostelemaan herkkumarjoja ja niitähän riitti. Mustikat olivat ketun mielestä maukkaita ja kettu oli tyytyväinen. Kettu jatkoi vielä herkuttelua jonkin aikaa ja aikoi sitten ruveta hieman lepäämään. Mustikkakankaalla sammalmättäällä levättyään ja maiskuteltuaan tarpeeksi kettu päätti lähteä kotimatkalle. Tämän paikan muisto kuitenkin säilyi ketun mielessä koko loppuelämän.

Näin kettu siis eli elämänsä; onnellisena kotimetsässä vaellellen ja maistuvia mustikoita mutustellen. Tämä kettu olikin oikea mustikkakettu.

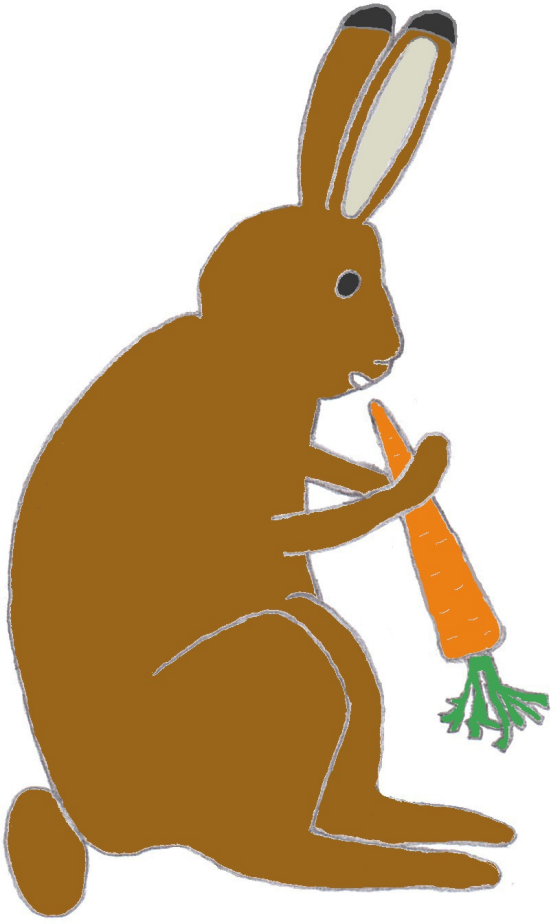

Liito-orava ja pähkinä

Ilmassa kuuluu vaimea suhina ja kauempana olevan kuusen oksa heiluu hieman. Samalla yläpuolella "lentää" jokin ja laskeutuu sitten läheiseen haapaan. Mikä se on, näytti ihan oravalta? No sehän on liito-orava, joka on matkalla pähkinäkätkölleen. Liito-orava kiipeää puussa hieman ylemmäksi ja loikkaa sitten viimeiseen liitoon ennen määränpäätä. Ryskis, ja näin se laskeutui kookkaan männyn oksalle. Pähkinä on piilossa yhdessä tämän puun pienessä kolossa. Vai onko sittenkään? Ehkä jokin muu eläin on löytänyt kätkön. Liito-orava kiipeää kätkölle ja JIPPII, sieltähän se pähkinä löytyikin. Nyt vain pähkinää rouskuttelemaan läheiselle oksanhaaralle. Hupsista, liito-orava kapuaakin sinne vikkelästi. Nyt sen vielä pitäisi saada pähkinän kuori hajalle, jotta pähkinä ois naposteltavissa. Katsotaanpas seuraavaksi miten liito-orava tästä oikein suoriutuu.

Pieni puraisu, ja kas kummaa, pähkinä ei särkynytkään. Liito-orava ei vähästä säikähdä ja napauttaa talttahampaillaan pähkinän reunaan. Ei vieläkään, pähkinä pysyy ehjänä. Liito-oravan kärsivällisyyttä kysytään, mutta se ei enää odota. Liito-orava oikein jurskauttaa ja pähkinän pirstaleet vain lentelevät. Liito-orava ryhtyy nakertamaan pähkinää ja kylläpäs se meneekin vauhdikkaasti. Hetken päästä tästä pähkinästä on jäljellä enää pieni murunen ja noin, nyt on pähkinä mutusteltu.

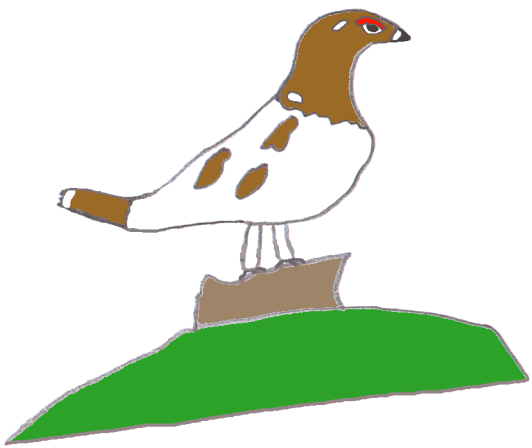
Näin sai liito-orava herkkupalansa. Ei tää ihan ensimmäisellä yrittämällä onnistunut, mutta kävihän tämä ihan näppärästi kuitenkin.

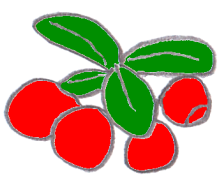

Vanhan kannon nokassa, pienen kukkulan laidalla, istuu riekko.

Arvokas luumunkivi, Riekon puolukkatuokio, Mustikkakettu
ja mm. Jänis ja porkkanatoive löytyvät tästä kirjasta
sivun mittaisina satuina.

Ja ovat mukavaa luettavaa eläin-, lintu- ym. aiheineen.
Tässä kirjassa on myös kahdeksan kpl muita ihania tekstejä.

9 789528 067504